

Paciència

Deu ser per un atavisme que ens connecta directament amb el paleolític (quan els nostres besavis passaven la vida d'un cantó a l'altre recollint els fruits que la mare natura bonament els oferia), però mira que ens arriba a fer gràcia ullar atentament –mig ajupits– tots els racons d'un planell, escrutar marges, voltar pins, aixecar boixos...

Un rol de gèneres igualment atàvic que, segons els clàssics de l'antropologia, feminitza la recol·lecció és tal vegada el culpable que algunes zones del país converteixin aquesta pacífica activitat en cinegètica. Així el mascle català oriental no diu que va a la muntanya a collir o plegar (visió optimista), ni a mirar (visió falsament respectuosa, perquè si en troba bé que els cull), sinó que assegura que hi va (perdoneu el somrius) a “caçar” bolets. Són ganes de posar-hi èpica, oi?... Ja sona un punt exagerada l'expressió anar a caçar cargols... Però és que els bolets no es mouen gota!

Al Berguedà, penso que amb plantejaments prou realistes, els anem a buscar i a mi –deu ser perquè sóc d'on sóc– anar-los a buscar m'agrada més perquè hi trobo aquell punt de modèstia sempre

necessària davant la volubilitat de la naturalesa. Precisament, fa uns anys, els del Gremi d'Hostaleria i Turisme del Berguedà em van demanar un petit text per presentar la Campanya de la Cuina del Bolet. Els vaig escriure:

“Vés per on, a la Senyora Natura li ha donat la gana d'atorgar al Berguedà el privilegi dels bolets. De fet, durant tot l'any n'adorna els nostres boscos perquè ens procurin plaer gastronòmic; però és a la tardor quan ens en regala més i de més variats. Per això els restaurants de la comarca aprofitem l'avingentosa fer elaborar una mostra de tot el que pot arribar a donar la seva cuina. Des de les preparacions més tradicionals, sàvies i arrelades al país, fins a les combinacions més creatives. Ara bé, la Senyora Natura és molt voluble, no sempre ens porta els bolets a la mateixa hora...”

Aquest any, noi, la Senyora s'ha ben encantat. Hores d'ara (d'ara quan escric, és clar, vés a saber quin dia ho llegireu, sobretot tenint en compte –mea culpa– que pel que em diuen sóc el darrer a lliurar el text; jo també m'encanto, ves). Hores d'ara, deia, no n'han sortit ni de dolents. D'ençà d'una florida prematura a

començaments d'agost –no res, la mostra– la secada ens ha ben fotut. No n'hem pogut menjar encara, d'aquí a prop, si no és que en teníem de confitats, congelats o secs d'altres anys, però ja se sap que com els acabats de collir, res. No hem gaudit encara la flaire dolça dels primers botonets a la llauna, amb all julivert, un raig d'oli, flor de sal. Molt menys les mucoses guisades amb carns de pagès. I, amb la calor que fa, les patates amb fredolics i rosta ens semblen tan llunyanes com un Nadal que d'aquí no res ja serà aquí.

Paciència.

Paciència, sí, però mira que aquest any necessitem més que mai la riquesa que ens du una capitalitat del bolet que hem de maldar estratègicament per no perdre si és que sabem el que ens convé. Es tracta d'una benaurança explícita i potent que, per cert, no sempre aprofitem per la nostra proverbial tendència a ser pocs i malvinguts (rucs de debò som, però d'això si de cas ja en parlarem un altre dia).

La previsió és magre, paciència. Tot i que anar a buscar bolets, quan es fa com a pura activitat

recreativa, no és pas per plegar-ne gaire quilos. Això és treballar, que està molt bé però és una altra cosa. Jo ara parlo d'anar a buscar bolets per diversió, per plaer. La gràcia, pels amateurs, és omplir el cistellet fent un passeig per la muntanya. I ja va bé si la recapta és barrejada. Els plats monovarietals s'escauen amb certes personalitats fúngiques, no dic que no, però menystenir la cama de perdiu que fa costat a la llenega i el rovelló per acompanyar el pollastre ben criat, la vedella de muntanya, el xai de pastura, el peu de porc que ha fet xup-xup com déu mana, les botifarres com només les saben fer els nostres tocinaires... pot resultar fins i tot esnob. Sobretot aquest any que, si no canvia molt el panorama, pinten bastos.

En fi, paciència perquè el millor dels bolets és la il·lusió de trobar-los. La sorpresaicolorida que es descobreix darrere un arbre, sota un matoll o mig tapada per l'herba. Aquella taca de color escondida a la molsa que pots... Deixa-m'hi acostar... Tant que ho és, caram! I maco!

Toni Massanés i Sánchez